

טבעת הפלא

ס"ן

המצויירים עליה, שמח ונפנף בזנבו.
"מה השמחה הגדולה, ידידי?" שאל החתול.
"רק לך, ידידי החתול, אספר את הסוד. בעל הבית

שלנו מצא טבעת קסומה, שעל היקפה מצויירים
דרקון ואנפה. מי מחזיק טבעת כזאת מצליח בכל."
ואכן. מהיום שהטבעת נחה על חלון הבית השתנו

חי פעם אדם עני בשם צין. הוא לא הצליח בשום
דבר. אם שתל אורז – בצורת ייבשה את השדה. אם
זרע אפונה – הציפורים אכלו את הזרעים. אם יצא
לנהר לדוג – הסירה שלו התהפכה. כזה חסר מזל
היה עד שהשכנים קראו לו "צין האומלל".

הלך פעם צין האומלל בשדה ומצא טבעת נחושת.
טבעת פשוטה, ורק על ההיקף שלה מצויירים היו
דרקון ואנפה. הוא חזר הביתה, שם את הטבעת על
אדן החלון ושכב לישון.

בלילה עלה הירח והאיר על הטבעת שעל החלון.
ובבית היו שתי חיות מחמד: חתול וכלב. הם חיו
בשלום זה עם זה ולא רבו ביניהם. רק הכלב קנא
תמיד שהחתול יכול לשבת על ברכיו של בעל הבית.
הכלב הסתכל על הטבעת וראה את הדרקון והאנפה

חיו של צין האומלל. זרע תירס – קיבל יבול עשיר כל
כך שכל השכנים קנאו בו. הלך לדוג – הדגים בעצמם
קפצו לסירה. ועכשיו טוב היה לחיות לצין האומלל.
כל בוקר אכל לחמניות לארוחה, כל צהריים – מנות
אטריות מתובלות, כל ערב – תבשיל נצרי במבוק.
את הטבעת הוא שכח לגמרי. היא נשארה על אדן
החלון, איפה ששם אותה ביום הראשון.
גם הכלב והחתול נהנו ממזלו של צין האומלל. אבל
החתול דאג. יום אחד הוא אמר לחברו הכלב:
"צריך להשגיח. אם עכבר כלשהו יסחב את טבעת
הפלא שעל אדן החלון, נחזור ונרעב כמו קודם."
למזלם הרע באותו הזמן עבר שם סוחר עשיר
שהכיר את צין. הוא שמע את דבריו של החתול,
ונכנס לצריף של צין האומלל כדי להבין על מה דובר.
הוא השתחוה ואמר:
"עברתי מאה לי כדי לבקר אצל אדם טוב לב ונבון
כמוך!"

וצין ענה:
"זה כבוד גדול בשבילי לארח אדם חשוב ועשיר
כמוך."
הם התחילו לשבח זה את זה, הסוחר את צין
האומלל וצין האומלל את הסוחר, והמשיכו כך
בשבחים עד הערב.
כשהגיע זמן להיפרד הסוחר ניגש לחלון, ראה את
הטבעת וקרא:
"הו, איזו טבעת נהדרת. כמה שרציתי שגם לי תהיה
כזו!"
"עזוב!" אמר צין האומלל "זו טבעת נחושת פשוטה.
אתן לך טבעת זהב במתנה."
"לא, לא" קרא הסוחר "טבעות זהב יש לי מספיק.
וטבעת נחושת, בדיוק כזו, חסרה לי דווקא."
"אז קח אותה! חייך צין האומלל ובעצמו ענד את
הטבעת על אצבעו של הסוחר.
אך כשרק הסוחר עזב את ביתו, על צין האומלל נפלו

צרות. את נבטי האורז אכלו הציפורים, הסירה נסחפה לים, ברד השכיב את שדה הדוחן. ובלילה נפלה גחלת מהתנור והדליקה מחצלת. ולולא הכלב, שהעיר את צין האומלל, כל הצריף שלו היה נשרף. מיום ליום חיייו של צין האומלל נעשו גרועים יותר ויותר. עד שבסוף הכלב אמר לחתול:

"ככה לחיות אי-אפשר. בקרוב נמות מרעב. צריך להחזיר לבעל הבית שלנו את טבעת הפלא. בוא ונחפש את הסוחר העשיר."

והם הלכו.

הכלב גילה את עקבות של הסוחר והוא רץ קדימה. אחריו רץ גם החתול. הם רצו כך הרבה זמן עד שהגיעו לגדות נהר רחב.

"מה נעשה עכשיו" שאל החתול "אני לא יודע לשחות."

"אז שב לי על הגב! אעביר אתך לחוף השני" אמר הכלב האמיץ.

החתול עלה לכלב על הגב וזה התחילו לשחוט. הנהר היה רחב וגלים גבוהים, מים קרים, קרים מאוד. הכלב התאמץ מאוד אך לא האט והמשיך לשחות. הוא רצה מאוד לעזור לבעל הבית שלו. ובסוף הם הגיעו לחוף. הכלב נח מעט ואחר כך הם שוב המשיכו לרוץ. הכלב קדימה, לפי הריח, והחתול אחריו עם הזנב מתוח כמו חץ.

לקראת ערב הם הגיעו לביתו של הסוחר והסתתרו תחת אחד החלונות. הם ראו איך הסוחר נשכב לישון, אך קודם מוריד את הטבעת מהאצבע, ושם אותה בתיבה, אותה הוא נועל היטב.

"זו לא בעיה" אמר החתול "מסתובבים כאן עכברים, ואני אתפוס אחד, אבטיח לשמור עליו אם יכרסם חור בתיבה ויוציא לי את הטבעת."

וכך באמת קרה. העכבר חדר לתיבה והביא לחברים את הטבעת. עכשיו שניהם התחילו לחזור עם הטבעת הביתה. כשהגיעו לנהר החתול עלה שוב על

גבו של הכלב והם יצאו לדרך. אלא שהכלב היה כבר עייף. הגלים בלילה היו גבוהים יותר, המים קרים מאוד והשחייה הממושכת הוציאה את כוחותיו. והחתול שישב על גבו האיץ בו כל הזמן: "שחה מהר יותר, אל תשתהה!" קרא כל הזמן. בכוחות האחרונים עלה הכלב על החוף השני. נשכב שם ונשם כבדות: "איני יכול לרוץ עכשיו. ננוח כאן קצת, אישן רגעים ספורים ואז נמשיך." "טוב מאוד!" אמר החתול "תישן ואני אשמור עליך ועל הטבעת." אבל כשהכלב רק נרדם החתול התחיל לרוץ הביתה. צין האומלל ישב בוכה על סף הצריף. בלילה גנבו את שק האורז האחרון שלו. החתול קפץ על החלון, שם את טבעת הפלא למקומה הישן ואמר לבעל הבית: "אל תתעצב. החזרתי את הטבעת שלך. רק היא

הביאה לנו מזל בימים הקודמים, והסוחר הנבזה לקח אותה ממך בעורמה."
רק אז הבין צין האומלל למה השתנה מזלו. הוא ענד את הטבעת על אצבעו והבטיח לא להיפרד יותר ממנה. עכשיו התחיל לשבח את החתול, ללטף אותו ולהשקותו בחלב.

אבל אז רוח רעה באה לראשו של החתול והוא סיפר:
"בכל אשם הכלב! זה הוא שסיפר לסוחר על כוחה של הטבעת. עכשיו הוא מפחד לחזור הביתה!"
צין האומלל התרגז מאוד. וכשרק הכלב הופיע בבית התנפל עליו צין האומלל והתחיל להרביץ לו במקל במבוק,:

"הה לך! הה לך! למה סיפרת את סוד הטבעת לסוחר ולא לי?"

והחתול ישב על התנור ועוד הוסיף:

"והוא רצה להטביע אותי בנהר כדי שלא אוכל

להחזיר את הטבעת!"
את זאת הכלב כבר לא יכול היה לסבול. הוא התנפל על ידידו לשעבר, חרק בשיניו ונבח איומות. והחתול ניסה בציפורניו לשרוט לו את פניו. אך הכלב היה חזק יותר. הוא תפס את החתול בעורפו וכמעט וחנוק אותו למוות. רק בקושי, אחרי תחנונים, הצליח החתול להשתחרר ממנו.

כל זה קרה לפני הרבה, הרבה זמן. אבל הכלבים זוכרים את בוגדנות של החתול והם כבר לא חיים יותר בשלום ובידידות עם העדה החתולית.

הם רודפים את החתולים בכל מקום והחתולים מתגוננים בציפורניהם החדות.

